

„We hadden het nu juist zoo goed uitgepraat, dat 't op deze manier niet langer kan,” zei ze toen moeilijk. „Je weet, hoe lang ik er tegen gevocht heb, om dat te erkennen, omdat ik je niet kon laten gaan.... O, ik heb 't je schandelijk moeilijk gemaakt met m'n egoïsme. Maar de laatste maanden kon ik er ook niet meer tegenop. Als we elkaar geregeld zagen, kwam ik tot niets anders meer, van onrust en verlangen. Zelfs de kinderen waren me dikwijls te veel, omdat ik eigenlijk aldoor zat te luisteren, of ik jou ook hoorde. En als je er was, dacht ik weer: Ik wou maar, dat hij weg ging. Want ik kan beter alleen aan hem denken, dan met hem samen zijn, terwijl alles zoo half, zoo onwaarachtig.... Alleen als we dan weer eens ons héél lang van elkaar weg hadden gehouden, konden we volmaakt genieten van 't elkaar zien en hooren, alleen.... Maar na een week, ondanks alle verstandige redeneering, — want 't leek werkelijk wel heel kinderachtig, — begon opnieuw die hang....”

Ze streek even, verlegen, haar haar weg en trok zich een beetje van hem terug. Maar met een beheerschenden lach greep hij haar opnieuw om de schouders. Had zij dan nog geen oogenblik er aan gedacht, dat met deze katastrofe ook hun verhouding was veranderd en dat het nu nog maar een kwestie van tijd....?

„Maar droomstertje, doezeltje, Mientje-kijk-in-de-lucht,” fluisterde hij verteederd, „ben je dan zóó versuft van al die harde woorden, dat je niet ziet, dat jij en ik nu eindelijk een toekomst hebben? Dat ik je nu in alle eer en deugd het hof mag maken, omdat je over een jaar als mijn vrouw hier terug komt.... Eindelijk.”

Ze staarde voor zich uit; haar eene ooglid trilde een beetje; toen boog ze zich naar hem over.

„Het is heel dom van me.... maar 't is te veel. Ik kan dat niet allemaal tegelijk begrijpen. Dus nu ben ik vrij; nu mag ik werkelijk bij jou hooren, bij jou, bij jou....”

Met iets krampachtigs sloeg ze haar arm om zijn hals en borg haar hoofd onder het zijne. Hij voelde de bedwelming van het oogenblik, maar trachtte zich in de hand te houden. „Ze is overspannen, niet profiteeren, weggaan, dadelijk weggaan,” zei hij dringend tot zichzelf, „wees geen ploert.”

„Wettelijk ben je nog gebonden,” verweerde hij zich, met zijn hand om haar bovenarm gekneld.

Ze trok even met de schouders, zonder haar hoofd op te heffen. „Wat komt dat er op aan. Jij zorgt voor me; je bent om mij hier gebleven; ik hoor bij jou.”

„Maar je speelt met vuur....; stuur me weg, onmiddellijk....”

„Nooit meer,” zei ze sereen. „Nooit meer.”

.....
(Slot volgt).